

ална Турция!! направиха прѣвратъ въ Цариградъ; на овдовѣлия прѣстолъ се настани Мохамедъ. Макаръ този прѣвратъ да е станалъ съ симпатиитѣ на френското правителство, промѣната на декорациитѣ въ нищо не измѣни положението ¹⁾). Висшитѣ държавни чиновници, за които мислѣха че сж минали прѣзъ чистилицето слѣдъ този смутъ, останаха съ старитѣ си пороци. Сжщата тая „революционна“ година въ Петербургъ бѣ пратенъ посланикъ Саидъ Ефенди, за когото рускиятъ консулъ въ Цариградъ, Неплюевъ, е побързалъ да даде на своето правителство сведѣния, като тие, изъ които ще четете една истина покрай многото подигравки: „пратениятъ въ Русия Саидъ-ефенди, пише Неплюевъ, е човѣкъ знатенъ и уменъ: не би било злѣ да му се създаватъ удоволствия, а когато е нужно, може и друго да се направи — напр. да му се даватъ голѣми бакшиши. На подкупи той се подава, защото е човѣкъ податливъ (повадный) и малко суетвренъ, говори френски, и затова вицекацлерътъ може да му дава пари непосредствено“. Но Русия, като добра съседка на Турция можеше най-добрѣ да изучи нейната слабостъ и нейната ирония. И тя бѣше дошла до заключение, че всѣкога, когато говоришь съ Турция за приятелство, подавайки ѝ въ знакъ на вѣжливостъ едната си ржка, другата трѣба да стискашь на юмрукъ. Този юмрукъ бѣше показанъ на Турция прѣзъ 1735. година, значи петъ години слѣдъ Цариградския прѣвратъ, който обѣщаваше „епоха“ въ нейната история. Прѣди още да бѣ се съзела слѣдъ дългогодишнитѣ несполучни войни прѣзъ 17. вѣкъ, *bon gré mal gré*, Турция трѣбваше да воюва поне „за честта си“. Мѣсець мартъ бѣше единъ фаталенъ мѣсець на годината 1736: генералъ Минихъ прѣкоси тлѣстия снѣгъ на южнорускиятѣ степи, обсади Азовъ, и съ 54-хилядна ар-

¹⁾ Въ естеството на османскитѣ преториянски „революции“ е да свалятъ султанитѣ, безъ да разбиватъ трановетѣ...